

Jean, de eervorige eigenaar

21 december 2018

Ik moet eerlijk bekennen dat ik de geschiedenis van ons huis maar zeer gedeeltelijk ken. Voorheen was het eigendom van heel goede vrienden van ons. Ongeveer vijfendertig jaar geleden gingen wij voor het eerst bij hen op bezoek. Dat bezoek groeide uit tot een jaarlijkse traditie. In de voorbije jaren hebben we met z'n vieren heel wat tochtjes gemaakt, avonden gebridget, over literatuur gekletst en flessen wijn soldaat gemaakt.

Pech du Lac lag destijds volkomen geïsoleerd. In de wijde omtrek viel geen levende ziel te bekennen. Eind jaren zestig hadden onze vrienden het gekocht van een Franse boer. Die boer hebben wij nog goed gekend. Iedere zomer, wanneer wij in onze gammele *deux chevaux* bezweet aan kwamen tuffen na een slopende rit van ruim twaalf uur, kwam hij, zodra hem duidelijk werd dat de visite uit Holland er was, zijn opwachting maken om ons te begroeten en met ons te kletsen. Hij bezat wat wij Nederlanders *flux de bouche* noemen. Het was *un homme de la vieille souche*, geworteld in de agrarische gemeenschap, en overtuigd communist, fervent aanhanger van Georges Marchais. We mochten hem geen *monsieur* noemen. 'Ah non, pas monsieur, non! Je m'appelle Jean'. Communisten tutoyeren elkaar. Het was wel even wennen, jij en Jean zeggen tegen een Fransman die de zeventig al ruim gepasseerd was. Zijn oogjes straalden, als hij bezig was zijn linkse idealen aan ons te slijten. We mochten hem graag, de oude communist met zijn alpinopet, zijn indrukwekkende snor en paarsrode wangen. Ondanks zijn gebrekkige opleiding was hij goed op de hoogte van wat er zich in Frankrijk en daarbuiten op politiek en sociaaleconomisch vlak afspeelde. Rechtse ideeën vond hij a priori verderfelijk, voor hem was je nooit links genoeg.

Links: Pech du Lac zoals het eruit gezien moet hebben in de 19e eeuw.

Rechts: de vroegere geitenstal. Thans logeerhuis.

De gesprekken, lees monologen, verliepen volgens een voorspelbaar patroon: eerst werd de politieke toestand van het moment onder de loop genomen, daarna passeerde de tweede wereldoorlog de revue, gevolgd door een uitvoerige uiteenzetting van het koloniale systeem, die traditioneel uitmondde in een tirade tegen kapitalistische uitbuiting. Pas als de laatste fles leeg was, hield hij op. Behalve van politiek hield hij ook van een stevige slok.

Tussen zijn politieke statements door liet hij zo nu en dan een en ander los over het huis. We kwamen aan de weet dat het van origine een oude boerderij is. Ze stond er al eind 18^e eeuw. Aan de ene kant, de kant van de grote open haard, woonden mensen; de andere kant bood 's winters onderdak aan een paar koeien. Keuken en badkamer waren er niet. In wat nu de bibliotheek is, sliepen de oudjes, *les grands-parents*. Overdag leefden ze in de boerderij, samen met hun kinderen en kleinkinderen. In het achterste gebouw, dat tegenwoordig dienst doet als gastenverblijf, stond een stel geiten. Mens en dier leefden dicht op elkaar. Luxe bestond niet. Men leefde sober en accepteerde zijn lot. Dat is nu wel anders...

Hierboven bruidsparen, toen en nu.

Rechtsonder: een gezin voor de deur van hun restaurant (ik schat jaren 40-50). De plaatjes zijn afkomstig uit het boekje *Veyrignac. Mon village* door Annie Boyer.

